

have Interesse i at tvinge os ud af vor neutrale Stillings, før det er muligt for nogen anden Magt, der ogsaa har Interesse i disse Farvandes Beherskelse, at kunne yde os den militære Hjælp, som vil være nødvendig i et saadant Tilfælde. Vi bør derfor ved vort Forsvar søge at kunne vinde Tid; men for at være istand til at vinde en tilstrækkelig Tid, vil det være nødvendigt, at vi søge fortrinsvis at sikre de Dele af Landet, hvor Slaget kan ramme os haardest, og ved hvis Tab vor Forsvarskraft hurtigt kan brydes. Da nu Landet er delt ved Store Belt i to Dele, som, naar Krigen først er begyndt, maatte vanskelige kunne yde hinanden nogen væsentlig Understøttelse, er det nødvendigt, at man søger at kunne udvikle den største Modstandskraft i den af disse Dele, som baade i politisk og militær Henseende har den største Betydning; men det vil ikke kunne negtes, at det vil være Sjælland med Hovedstaden Kjøbenhavn. I politisk Henseende er det især Beliggenheden, der begrunder dette, da Sjælland jo kunde have under en Krig en væsentlig Betydning for enhver af de Magter, som stræbe efter Herredømmet i Østersøen, og i militær Henseende har ligeledes denne Del af Landet aabenbart den største Betydning, da Kjøbenhavn indeholder alle vore saavel landmilitære som sømilitære Etablissementer. Desuden har Kjøbenhavn ogsaa i andre Henseender en overveiende Betydning, dels som Regjeringens Sæde, dels som det Sted, der indeslutter de største Kapitaler og finansielle Etablissementer. Der er derfor ikke nogen Tvivl om, at en fjendlig Besættelse af Kjøbenhavn vil saa godt som lamme vor Modstandskraft. Det vil naturligvis være fuldt bekendt for enhver Fjende, der vil angribe os, og man kan vistnok derfor med Sikkerhed sige, at Kjøbenhavn er det eneste sandsynlige Angrebsobjekt for enhver Fjende, der kun kan angribe os over Søen. Men selv en Magt, der kan angribe os over Landgrænsen, vil, hvis den hurtig vil naae sit Maal, naturligt være henvist til at angribe Kjøbenhavn. Det vilde derfor ikke forandre Forholdet, om de andre Landsdele og særlig Sylland vare bedre egnede til et haardnakket Forsvar, end de i Virkeligheden ere. Men den Omstændighed, at Hovedforsvaret vel i Reglen maa føres paa Sjælland, udelukker imidlertid ikke, at vi ogsaa bør søge at forsvare Sylland. Med tilbørligt Hensyn til Forsvaret af Sjælland maa det anses for at være af megen Vigtighed at forsvare Sylland saa godt som muligt; dels vil det jo nemlig kunne hælde, at vi ikke ere istand til at kunne oversføre Tropper fra Sylland, selv om vi ogsaa ønskede det, og hvis Sylland blev angrebet, var et selvstændigt Forsvar af Sylland dermed givet, men det maa ogsaa antages at kunne være af Vigtighed ligeoverfor fremmede Magter, at man ikke frivillig opgiver denne Landsdel, men derimod ved at blive staaende deri, viser dem vor Beslutning om saa

længe, som muligt at forsvare den. Af disse Grunde maa et selvstændigt Forsvar af Sylland betragtes som en Nødvendighed. Hvad Fyen angaar, vil man vel under visse Omstændigheder kunne finde det rigtigt at koncentrere en Hær der; men under de Forhold, hvor Sjælland og Sylland samtidig skulle forsvares, vil det indses, at vi ikke vilde have Kræfter nok til tillige at føre et selvstændigt Forsvar af Fyen. For denne Landsdels Bedkommende er der af Anlæg kun foreslaaet et Fort ved Lille Belt, for at forhindre Fjenden i strag ved en Krigs Udbrud at benytte dette Farvand som Vej mellem Østersøen og Kattegat. Naar det saaledes altsaa synes at være utvivlsomt, at Hovedforsvaret i de fleste Tilfælde maa føres paa Sjælland, bliver der Spørgsmaal om, hvad der bør udrettes i saa Henseende. Saaledes som Forholdene ere nu, ere de uheldige for Forsvaret af Sjælland. For Liden have vi af Fæstningsværker kun en Søbefæstning, der tilmed er af den Bestaffenhed, at den ikke vil kunne hindre et Bombardement af Byen. Som Følge deraf vil Flaaden for Størstedelen være bunden til Kjøbenhavn og kun kunne paaregnes at yde et kraftigere Bidrag til Forsvaret i de Farvande, der ligge nærmest ved Kjøbenhavn. Men ligeledes vil jo Hæren for en stor Del, saalænge Byen er ubesættet mod Landtiden, være bunden til dens Nærhed, for at den ikke skal udsætte sig for ved Byens Besættelse af Fjenden at være affaaeren fra sine Forsyninger. Under saadanne Forhold vilde jo imidlertid den største Del af Sjællands Ryster være temmelig aabne for et fjendligt Angreb, og det vil være vanskeligt at afflaa en Landgang, navnlig i det Tilfælde, at det ikke er lykkedes at føre saagodisom hele Hæren over til Sjælland. Er man indskrænket under de nuværende Forhold til de Afdelinger, som alene ere dannede af Mandstab fra Sjælland og de omliggende Der, vil Afslaaelsen af en Landgang neppe lykkes, og der er heller ikke stor Udsigt til, at man vil kunne fordrive Fjenden fra det Afstnit, han efter Landgangen maatte have besat. Naar Fjenden føler sig stærk nok dertil, vil han rykke frem mod Kjøbenhavn, og Hæren, som sandsynligvis vil være mer eller mindre opløst og som under den gjorte Forudsætning allerede fra Begyndelsen kun er ringe i Tal, vil ikke være istand til at dække Byen paa en tilbørlig Maade, selv om man ogsaa har faaet Tid til at opkafe nogle Feltbefæstninger. Under disse Forhold vil derfor Hovedstadens Erobring neppe lade længe vente paa sig. For at trække Krigen i Langdrag ses der kun eet Middel, nemlig Dannelsen af Støttepunkter for Hæren og Flaaden i besættede Stillinger, Stillinger, hvor deres Fornødenheder ere sikrede, og som de kunne ty til, naar det behøves, uden at være bundne til deres Forsvar, hvor de kunne ordne sig igjen, hvis en ny Ordning er fornøden, og hvorfra de endelig kunne bryde ud til fornyet Kamp, hvis Omstændighederne ere gunstige dertil.